

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar. Pars Prima

Puente, Luis de la

Pragæ, 1672

Caput 3. De Annuntiatione Beatissimæ Virginis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38580

diabolum, qui aliquantum distabat à Domina Nostra, & quasi volebat ipsam adorari à tergo, ac inferre illi aliquod damnū; quod tamen non poterat, quia erat destituta viribus. Vidi etiam ex Christo Domino crucifixo prodeuntem quandam Divinam virtutem, instar parvæ gratiosissimæ nebulæ, quæ humectabat totam illam sanctissimam Puellam, eandemque reddebat formosissimam, ut adæquaret mille soles, plurimumque illustrabat. Eximia fuit elegantia, bonitas, cæterique Divini thesauri, quos vidi & agnovi in illa sanctissima Domina, ut excedant captum omnis intellectus. Diabolus fugit, ac evanuit. Sanctus autem Patriarcha subito sustulit ad suas ulnas intemeratam Virginem valde reverenter, & amanter, intuebaturque ipsam, & se in ea contemplantur: amplexabatur etiam illam, & osculabatur, compellabatque mille blandis verbis, dicendo ipsi: Filia mea, Domina mea. Et Sanctissima Puella stringebat suis brachijs col-

lum sui sanctissimi Patris, ac amplexabatur ipsum, atque osculabatur cum magna honoris exhibitione: sic illam sanctus Patriarcha tulit ad me, ut ipsam venerarer, & contemplerer. Cum esset apud me, vidi venientes plurimos sanctos Angelos, ac adferentes quoddam pretiosum pallium, quo coopertum sanctum Patriarcham cum sanctissima Pupula Domina nostra, quam gestabat in brachijs, tulerunt ad cælum, cœcinendo eximias laudes istius Dominae, sanctique Patriarchæ: præsertim verò decantabant encomia purissimæ & sanctissimæ Conceptionis Dominae Nostræ, atque hoc modo illam portaverunt quoad usque effugeret meos oculos. *Dictum mihi est, significatum mihi. in hoc Mysterio fuisse, quod puritas Conceptionis Dominae Nostræ, sit attribuenda Christi Domini crucifixi virtuti ac meritis, quæ ipsi fuerunt ab eo applicata, quòdque fuerit preservata à lapsu in peccatum originale.*

(e) * * (a)

CAPUT III.

De Annuntiatione Beatissimæ Virginis.

§. I.

Agens cum DEO, in per-
vigilio quodam Festi Sa-
lutatæ DEI paræ, manè
converti oculos animæ
ad unam partem mei cu-
biculi, & conspexi San-
ctissimam Virginem Dominam Nostram,
cum sancto Archangelo Gabriele. Recur-
ri subito ob meos solitos timores ad DE-
UM, quemadmodum consuevi, postulans
ab eo lumen ad me conformandam in om-
nibus sanctæ ipsius voluntati, & cogno-
scendas ejusdem veritates. Non multo
post, sum illam denuò intuita, dixitq; mi-
hi sanctus Angelus: Quid times? quare
turbaris? ne fugias: eâ viâ, quâ cogitas
effugere gratias, quas tibi DEUS præstat,
magis te disponis ad illas consequendas.
Et ego ipsi respondi: Angele sancte, dum

considero ingentes favores, quos mihi
DEUS his diebus exhibet, adeo exceden-
tes meum meritum, timeo, & erubesco.
Sanctus Angelus autem mihi dixit: Timor-
es ac tergiversationes tuæ moderatæ &
convenientes, potius te disponunt pro ob-
tinendis his divinis favoribus: exceden-
tes autem, & iusto majores, tibi præbent
occasionem & materiam exercendæ mor-
tificationis. Si ergo, Sancte Archangele,
ajebam ego, ita est, doce me, quid sit faci-
endum, ut me conformem Divinae volun-
tati. Tum sanctus Archangelus extendit
manum quasi attingendo quàm reveren-
tissimè vestem Sanctissimæ Virginis, quæ
summa cum gravitate, & extraordinaria
modestia atque charitate, mihi dixit: Ego,
quando sanctus hic Angelus venit ad me,
nomine DEI invisendam, die meæ An-
nuntiationis, non fugi: turbata sum ta-
men inculpabiliter, sicut quando Princeps
quæ

quæpiam Virgo, humilis ac verecunda, videt coram se de repente Legatum, adferentem ipsi aliquod nuntium, naturaliter turbatur, & erubescit pro animi sui demissione, eoque amplius, si id requirat conditio nuntij, quod adfert. Ego respondi: Enimvero, Domina, Tua Majestas voluit bene ab Angelo edoceri de nuntio, & interrogavit illum de modo, & quâ ratione futurum esset, quod nuntiabat. Responditq; Domina Nostra: Hoc ideo feci, quia Angelo DEI aliquid dicente, quod repugnare videtur Divinæ Legi, ac Præcepto, necesse est scire, quomodo sit futurum istud, deque eo instrui. Voto, quo ego me obstrinxeram, castitatis, videbatur repugnare nuntium, quod mihi adferebat, ideoque de illo petivi edoceri, quomodo esset mandandum executioni: statim tamen, ac specialiter à DEO illustrata cognovi, Angelum illum esse ipsius, & modum, quo peragendum erat illud Mysterium, sine mora consensit, dicendo: *Ecce Ancilla Domini, fiat mihi secundum verbum tuum.* Prosequuta est sanctissima Virgo suum sermonem, explicando aliquot versus ex Cantico, Magnificat, Divinâ suâ Sapientiâ, & quomodo illius anima laudaverit ac benedixerit DEUM, propter magnam gratiâ, quam illi præstiterat, dum ipsam fecit suam Matrem; quomodo etiam omnes gentes illam deprædicent ac benedicant, eoque quod Dominus respexerit humilitatem ancillæ suæ, & alia his similia: quibus mea anima fuit recreata, & exultavit in Domino.

Sequenti die Festo Dominae nostræ, continuavit DEUS gratiam, quam fuerat exorsus pridie, & mane adverti in visione imaginaria, aliquem intrantem in meum conclave: quia audivi quasi strepentem vestem personæ ingredientis. Aspexi, quis esset, ac vidi sanctissimam Virginem Dominam Nostram, intentam altissimæ contemplationi, & sanctum Archangelum Gabrielem, venientem nomine DEI, ad felix illi ac fortunatum adferendum nuntium, eo prorsus modo, quo id ipsi die Annunciationis ejus attulerat. Audivi & vidi, ac si denuò perageretur hoc Mysterium,

Salutationem Angeli, turbationem Sanctissimæ Virginis, interrogationes ac responsa ejusdem Dominae, & sancti Archangelis Gabrielis, ad ultimum usque Virginis responsum: *Ecce Ancilla Domini, fiat mihi secundum verbum tuum:* atque tum passus fui ecstasim.

§. II.

Distinctius mihi fuit manifestatum idem Mysterium alio die Annunciationis, anno 1619. Sub horam Salutationis Angelicæ, dum vacarem orationi, ostendit mihi Divina Majestas solennissimum Festum, quod in cœlesti Jerosolyma celebrabant in honorem Sacratissimæ Virginis MARIÆ Dominae nostræ, omnes Virgines illius cœlestis Curia, hunc in modum: Infiniti Angeli edentes cœlestem musicam, canebant suaviter ac admirabiliter, pulsando instrumenta musica. Sanctissima Virgo & Domina Nostra, erat induta vestitu regio, & pereleganti ac mystico; atque in sacro suo capite gestabat pretiosissimam coronam. Erat ad miraculum usque speciosa, & DEUS illuminavit meam animam, ut cognoscerem ipsius virtutes, donorumque excellentiam, quæ illi DEUS communicavit. Conspiciebatur hæc Domina quasi in quodam illustrissimo theatro, & magno stipata comitatu illorum beatorum Spirituum: Sanctæ illæ dictæ Virgines, veniebant binæ, splendidissimæ adornatæ, & comptæ, ac habentes in suis capitibus coronas aureas, accedentesque eandem Dominam, se prosternebant ac deponebant coronas ex capitibus, & offerebant illas ad ipsius pedes, summam reverentiam ac venerationem exhibentes ejus Majestati, cujus se reputabant ancillas. Subito autem se erigebant illæ Virgines, & sancti DEI Angeli, qui aderant, ut hoc munus obirent, reponebant ipsis coronas ad capita. Hoc modo multæ accesserunt nomine cæterarum omnium, quæ erant infinitæ in Aula illa cœlesti. Contemplata sum istud Mysterium aliquamdiu magno cum solatio, & agnovi eminentiam Beatissimæ Virginis, quamvis totum, quod ego sum assequuta, fuerit valde parum,

rūm, respectu plurimorum, quæ vidi, neque tamen cognovi propter meam exiguā capacitatem, vel quia itā DEO placuit. Dērepentē rapta sum in ecclāsim, fuitque finitum Myſterium. Poſt unam deinde horam, vidi ſacraſſimam iſtā Dominam in alia ſpecie. Intenta erat altiſſimæ euidam contemplationi, & quaſi ſola degebat in quodam reſeſſu. Interea vidi ſanctum Archangelum Gabrielē, qui intrans in conclauē illius Dominæ, maximā reverentiā illā ſalutavit, & peregit omnia, quæ nobis reſert Evangelium de hoc ſublimi Myſterio. Eo tempore, quo duravit colloquium Angeli & ſanctiſſimæ Virginis Dominæ Noſtræ, totum cœlum, & Spiritus Beati, cum omni natura creata, quodammodo admirabundi & ſuſpenſi hærebant, expectando aſſenſum illius Dominæ, tanquā id, quod omnes tantopere exoptabant, propter ſumma bona, quæ ex eo aſſenſu erant proventura univerſis, præſertim generi humano. Statim atque iſta ſacraſſima Domina protulit illa verba, & præbuit ſuum aſſenſum, cum tanto affectu, ut acceptando maternitatem DEI, acceptaverit unā, atque ex corde amplexa fuerit omnes moleſtias & anguſtias, ac dolores, quos ſacraſſiſſima ipſius anima erat perpeſſura, annuendo, ut eſſet Mater DEI; eo, inquam, ipſo momento, quo aſſenſit hæc Domina, vidi illam totam deificatam, & collucentem, ut appareret, inhabitari ipſiusmet animam à Verbo Æterno Incarnato. Sed in alia viſione ſimili, cum illam audirem dicentem ea verba: *Ecce Ancilla Domini*, &c. comparuit mihi quædam ſtella, ſimilis igni, immenſi ardoris ac ſplendoris, quæ eſt ingreſſa in iſtam Dominam, eamque itā deificavit, ut niſi nos Fides doceret, ipſam non eſſe DEUM, viſā fuiſſet eſſe DEUS. Et intellexi per hanc ſtellam reſpreſentari Verbum Divinum, quod tum aſſumpſit carnem ex ipſius viſceribus. Itā exhibebatur modus, quo contigit hoc ſacraſſiſſimum Myſterium. Paulo poſt acceſſit ad me ſanctiſſima Virgo, & ille ipſe Dominus, quem videram in ſpecie ſtellæ, univert ſe meæ animæ arcetiſſimā unione.

§. III.

Alio die, placuit Domino, ut videret extremam parvitatem ipſius recenter incarnati & concepti in viſceribus ſuæ Sanctiſſimæ Matris, quæ in reliquis infantibus, quando anima infunditur corpuſculo, vix æquat magnitudinem digiti, unde magis expendere oportet dictum Sancti Pauli de Filio DEI, quod humiliaverit & exinanierit ſemet ipſum. Dum eſſem, inquit, infirma, & vehementer deſiderarem ſacram Communionem, viſitavit me Sanctus Pater Ignatius, dicens mihi, quod me ſuā manu eā vice eſſet communicaturus, non ſacramentaliter, ſed ſpiritualiter. Statimque ſe Sanctus Pater vertit ad altare, quod illic erat, & indutis talari lineā veſte Sacerdotali candidā, cum ſtola pereleganti & pretioſa, quam habebat in collo, ad me converſus, ferebat in ſuis manibus ſacraſſiſſimum Infantulum, valde parvum, qui quaſi ſedebat, aut media ex parte jacebat ſupra patenam: & è regione Sancti Patris conſpexi ſacraſſiſſimam Virginem Dominam Noſtram, quæ intuebatur attentiſſimè illum ſacraſſiſſimum Infantulum, & contemplabatur Myſterium Incarnationis ſui Filij ac Domini Noſtri, quem ibi videbat, amando illum atque adorando. Ego etiam hæſi, ac ſtupui iſta, & accenſa amore illius ſanctiſſimi Infantuli, contemplabar ipſius elegantiam & ſplendorem; ſacerrima namque ejus caro, videbatur facta & compoſita quaſi ex puriſſimo & pretioſiſſimo cœleſti auro, ſed videns illum tam parvum, mirabar ejus parvitatem; quia nunquam ipſum videram tam puſillum. Interea mihi dixit Virgo Domina noſtra: Quare itā miraris, quod videas parvitatem hujus ſanctiſſimi Infantis? an ignoras, quod quando ipſum concepti in meis viſceribus, fuerit tam parvus, imò minor, quàm ipſum nunc videas? Noveris, ipſum tibi modò exhiberi, atque à te ſuſcipiendum, in ea forma & magnitudine, cujus erat paucis diebus à peracto Myſterio ſanctiſſimæ ipſius Incarnationis intrā mea viſcera. Subito venit Sanctus noſter Pater Ignatius, qui ferebat, ſicut dixi, illum Pupulum ſuis manibus,

X

ex qui-

ex quibus illapsus est in meam animam & cor, quod & strinxit, unde sensi mirabilem quandam unionem cum eodem Domino DEO, & Homine vero, eosdemque effectus, quos operatur, quando illum fumo sacramentaliter, & replevit animam meâ solatio, ac satiavit, nec non illuminavit novâ cognitione Mysteriorum Incarnationis. His peractis abivit Virgo Domina Nostra, & Noster Sanctus Pater, multique Angeli, qui adfuerant vehementer stupentes id, quod ibi evenerat.

§. IV.

Aliâ eodem Festo (anno 1618) vidi sacratissimam Virginem speciosissimam, & eleganter ornatam, atque aureâ redimitam coronâ, quæ erat refertissima gemmis, stipatam præterea pluribus milibus Angelorum, summè exultantium. Et postquam me eadem Domina salutavisset, dixit mihi: Venio, ut mihi gratuleris magnam gratiam & favorem, quem mihi DEUS hoc die exhibuit, dum me fecit suam Matrem, utque illi agas gratias pro eximio beneficio, quod contulit mundo, dum homo factus est pro hominibus. Noveris autem infinitos esse favores & gratias, quas sum assequuta eo die, quo concepi Filium ipsius Unigenitum, easque esse tantas, ut non possint sufficienter æstimari. His aliisque dictis, amplexata est me valde amœnè, & discessit cum comitatu, quem, ad me veniens, habuerat.

Alio anno, qui fuit 1623. eodem Festo, dignatus est mihi Dominus dare lumen, & cognitionem clarissimam, non absque magna mea admiratione, infinitæ charitatis Filij DEI, qui propter nos assumpsit humanam carnem, & ardentissimi amoris, quo nos usque ad mortem dilexit. Atque post satis longum tempus, vidi sanctissimam Virginem Dominam Nostram, qualis fuit, postquam conceperat in suis visceribus sacratissimum Filium suum, ac DEUM Nostrum: erat autem quàm pulcherrima, tota Deificata, & resplendebat, ac si intrâ se haberet Solem; evibrabat infinitam claritatem, & admirabiles ac

Divinos splendores, tantâque præferebat Majestatem, ut ipsam non auderem alloqui, quasi oppressa à gloria, quæ mihi fuerat ostensa. Illuminavit me verò Dominus, ut specialiter duas illius prærogativas cognoscerem, videlicet Purissimam Conceptionem, immunem ab omni macula peccati, ac puritatem Virgineam sanctissimæ ejus animæ & corporis. Nihilominus illam rogavi, quantum potui, ut mihi faveret, obtineretque à suo sanctissimo Filio lumen, nè deciperer; commendavi quoque ipsi illos, qui se mihi commenderant. Apparebat mihi ista Domina instar nitidissimæ columnæ crystallinæ, continens in se Divinum quendam lucidissimum Solem, qui ipsam totam illustrabat suis Divinis splendoribus. Benedictus sit DEUS, Amen.

§. V.

Denique præstitit illi gratiam Domina Nostra, in quibusdam vehementibus afflictionibus, ut videret locum, in quo fuit peractum hoc Mysteriorum. Quodam die (19. Decembris anno 1623.) ait, ante Communionem, vidi Sanctissimam Virginem Dominam Nostram, cum comitatu plurimorum Angelorum, in meo cubiculo. Ego autem, propter meos ordinarios timores, satis diu tergiversabar, nè illam viderem, & communicavi. Inter communicandum dixi ad meum Dominum: Hoc equidem credo, mi Domine, id enim me Fides docet, estque certissimum, quod modò sis mecum, & ego tecum, neque de hoc metuo. Verum est, dixit Dominus, sed etiam certum est, esse Matrem meam illam, quæ te hîc præstolatur. Ità conquievi; Sanctissima autem Virgo me salutavit, ac dixit: Veni Soror & Amica mea, mecum: atque hoc dicto, apprehendit mea brachia, & applicuit suum vultum cum magna gravitate meæ fronti, duxitque me secum, comitantibus ipsam omnibus Sanctis Angelis, qui recenter advenerant, unâ cum meis. Transivi quosdam gradus valde latos, per maximum spatium, & ducebamur per campos amœnissimos ac fluvios,

vios, usque dum pervenissemus ad quendam parvum gratiosissimum campum, ubi substitimus. Erant in illo multi Angeli, qui decantabant laudes DEI, & Sanctissimæ Virginis, gratias agentes pro beneficio, quod DEUS contulit mundo, assumendo humanam carnem in visceribus istius Dominæ, & redimendo mundum. Ego interrogavi Dominam meam, qualem hoc esset mysterium? cuius Majestas mihi respondit: Noveris, Soror, istum campum esse Nazarenum, ubi sita fuit domus, ad quam venit Sanctus Archangelus Gabriel, allaturus mihi nuntium, nomine DEI, quem tibi campum volui ostendere.

Quolibet autem anno, die meæ Annunciationis, descendunt Angeli ex cælo, ad concelebrandum hunc diem, & decantandas hæc laudes, quas audivisti. Mansimus ibi satis diu, fruentes illâ cælesti musicâ, deinde Angeli elevaverunt Sanctissimam Virginem supra quandam nubem, meque unâ cum ejus Majestate ad Cælum, ubi fui unita cum meo DEO, & fruita sum aliquamdiu ipsius Majestate, ac postea fui reducta ad meum angulum. *Quod ad Domum Nazarethanam attinet, in capite 10. de Purificatione Beatissimæ Virginis Domina Nostræ, exponetur clarius ejus mysterium.*

☉*☉

CAPVT IV.

De modo, quo fuit peractum Mysterium Divinæ Incarnationis, Christi Domini Nostri.

Veniamus ad alias admirabiles visiones, de Mysterio Incarnationis, in quo ipsi per lumen spiritualesisimum fuit manifestatus modus, quo ex peracta est, nec non Divinitas Verbi Incarnati.

§. I.

Dum, ait, quodam die orarem, contempsi Christum Dominum adstantem in suo talari & modesto vestitu, sicut illum videre consuevi: præferebat tantam gravitatem, benignitatem ac mansuetudinem, ut illum nemo videret, qui inde quidem coram eo non contremisceret, hinc verò ipsum non amaret, in eodemque non consideret ex toto suo corde. Dum ita ipsum aspicerem, quantâ poteram reverentiâ & amore, vidi, quod haberet in suis manibus quoddam elegantissimum vas artificiosè elaboratum, ex purissimo & cælesti auro, instar pretiosissimæ & ornatissimæ cuspam ac magnæ Hierothecæ, cuius pes erat affabrè efformatus. Ex hoc sacro vase circumquaque & undique prodibant purissimi radij aurei, instar radio-

rum solarium. Quamvis autem id intuerer, non poteram intelligere, quid esset, donec DEUS meam animam illuminaret, ut cognoverim ac intellexerim in hoc Sacrario, seu theca, inclusum esse sacratissimum mysterium Incarnationis JESU Christi Domini Nostri. Sed tum adhuc non percepi, quale esset, donec paulò post vidissem momentaneè aperiri Reliquiarium, & ex speciali Divina illustratione vidi ac intellexi, quomodo fuerit peractum istud Divinum Mysterium Incarnationis, quasi re verâ tum perageretur, & postquam hoc inspectante meâ animâ fuisset factum, etiam rursus in momento est clausum, unde fui ita obstupefacta, & consternata, ut dicerem intra me: Quid est hoc, quod vidi? istud Mysterium non contigit, nisi semel, quomodo ergo illud modò vidi peragi? Itâ confusa hærebam, nec plura indagabam: quia nihil de magnalibus istis scio, quàm quod me DEUS docet. Sed cum Divina Majestas videret, quid ageretur in mea anima, dixit mihi quàm amantissimè: Nè consterneris, neque itâ confundaris, quia istud Mysterium non est modò peractum, sed ostenditur tibi, quâ ratione contigerit. Sic mea anima fuit

X 2

reple-